

Sygn. akt V CSK 429/06

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z wniosku A. R. i J. T.

przy uczestnictwie W. P. i innych

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2006 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni J. T. od postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 11 lipca 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawczynie J. T. od postanowienia Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2, art. 316 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 382 i 386 § 1 k.p.c. oraz art. 145 § 2 k.c. i wносиła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie to związane jest z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c., a jego spełnienie polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. uzasadnienie uchwały Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Obowiązek ten nie został spełniony.

Skarżąca jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała "(...) potrzebę wykładni przepisów, potrzebę eliminacji rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wniosek ten przytoczony także na uzasadnienie podstawy naruszenia prawa materialnego tj. art. 145 § 2 k.c. W szczególności sformułowanie w tym przepisie zawarte – »o ile jest to możliwe« zdanie drugie art. 145 § 2 k.c. zdaniem skarżącej dotyczy warunków gruntowych, a nie osobowych, przymiotów stron".

Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego na tle art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Pogląd ten pozostaje aktualny po wejściu w życie przepisów o skardze kasacyjnej.

Skarga kasacyjna jest niedopuszczalna również z innych przyczyn. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76). Tymczasem skarżąca jako podstawę skargi wskazała przepisy, które wprost dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów, a ich naruszenia dopatruje się w "pominięciu części materiału dowodowego zebranego w postępowaniu, braku wyczerpujących ustaleń i (...) pominięciu odmiennych ustaleń dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym". Również zarzut naruszenia art. 145 k.c. zmierza do podważenia ustaleń Sądu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).